

CARTAS DE LOS LECTORES

El seu nom... Xavi

Un estiu més que s'acaba. Torno a fer un any més el recorregut cap a Maó per agafar el vaixell que em portarà cap a Barcelona. De camí, la meua ment vola pensant en totes les experiències viscudes entre aquells poblets, platges, ports... Mentre esperem per embarcar agafo el mòbil. Un missatge d'un número desconegut. Em parla de *La Vanguardia*, d'una protagonista d'una història amb el meu nom i de la meua platja preferida. No entenc res. El rellegeixo en veu alta. Els cotxes de la cua del costat ja embarquen. No m'ho penso, surto del cotxe i vaig al quiosc del port a buscar el diari. Existències exhaurides. Mentre torno, busco amb la mirada, entre bosses, bicicletes i famílies, algun lector amagat. El conductor del nostre costat està llegint el diari. Li demano i busco nerviosa les cartes dels lectors. Acabo tremolant. Sóc jo i ell és... el noi que em va dir que el fang de Cavalleria tacava, millor que me'l tragués amb sorra, el que em va oferir un got de pomada a les festes de San Climent, el que sortia de la mateixa casa de l'exposició de Fornells i qui em va dir que si ens tornàvem a veure em demanaria el número de telèfon... Increïble? L'estiu té moltes històries, sí, i aquestes diferents punt de vista.

Per sort de vegades la realitat supera la ficció, els somnis. I, fins i tot, la Barcelona d'infinidat de carrers, places, botigues, bars i restaurants pot ser l'escenari perfecte per un darrer retrobament entre dos desconeguts que l'atzar va presentar. Si s'intenta, per què no?

OLIVIA VILARÓ
Barcelona

En memoria de Marta

Queremos valernos de esta carta pública para agradecer las centenares de muestras de apoyo y simpatía recibidas tras el fallecimiento de nuestra hija Marta en el desgraciado acontecimiento de Duisburgo. Las circunstancias y el estado emocional en que nos encontramos actualmente nos impiden dar una respuesta individualizada a todas las muestras de apoyo recibidas, desde amigos y

familiares hasta altos cargos de diferentes instituciones públicas y privadas.

Quisiéramos manifestar nuestro reconocimiento al cónsul general de España en Düsseldorf y a su equipo. Es cierto que cumplían con su deber, pero lo hicieron con extrema amabilidad, tacto y eficacia. Asimismo, queremos agradecer la ayuda recibida por parte del hotel Meliá Düsseldorf, que, en fechas de elevada ocupación, puso a nuestra disposición y sin cargo cuantas habitaciones fuesen precisas sin condicionante de tiempo. Gracias también a la Universidad de Münster, no tan sólo por la ayuda material recibida, sin límites, y más de la necesaria, sino por su entrega emocional, no menos importante. La rectora, doctora Ursula Nelles, y las doctoras Marianne Ravenstein y Anke Kohl, como las profesoras del departamento de español, Olga y Marta, así como el capellán de emigrantes, el padre Alejandro Carrasco, nos ayudaron y apoyaron en todo momento y nos acompañaron con sus lágrimas en nuestro dolor.

Mención especial merecen los compañeros de Marta en Münster. Es un orgullo para nosotros saber que ella ha sabido rodearse y ganarse el afecto de personas de esa talla moral. En particular quisiéramos acordarnos de Dani, que tuvo el coraje de buscarla tras el desastre y acompañarla y reconfortarla mientras la Cruz Roja trataba de reanimarla; y de Cristina, que se acercó a nosotros para explicarnos cómo Marta supo ayudarla y apoyarla en circunstancias difíciles.

Nuestro agradecimiento también a su universidad, la Universität Rovira i Virgili, a los ayuntamientos de Cambrils y Fuente Álamo, a la subdelegación del Gobierno en Tarragona, a AN Ascó-Vandellòs, Lufthansa y, en fin, a tantos otros que nos apoyaron en estas horas difíciles.

Ahora bien, quisiera recordar, con la esperanza de que nunca se olvide, a las autoridades de Duisburgo que, cuando aquella desgraciada mañana de sábado concedieron la autorización definitiva del evento, asesinaron a mi hija. ¡Necios y codiciosos! ¿Acaso pensaron que un área miserable,

EL LECTOR EXPONE

Doblatge necessari?

Com a cinèfil, em fa mal la falta de respecte amb què TV3 tracta el setè art doblant al català pel·lícules rodades en castellà, com l'emesa el 22 d'agost, *La torre de Suso*. A mi m'agrada veure el cine en V.O. i entenc el doblatge com un mal necessari per a una gran part de la població. Estic d'acord que es doblin al català les pel·lícules de llengua no castellana, lògic. Ara bé, quina bajanada és aquesta de doblar pel·lícules espanyoles al català? Una de les conseqüències més positives de viure en una societat bilingüe, com la nostra, és la possibilitat de gaudir de més obres en la llengua en la que han estat creades. A mi no se m'acudiria mai llegir a Cervantes en català o a Narcís Oller en castellà. I és una llàstima escoltar a Javier Cámara o Gonzalo de Castro parlant amb unes veus que no són les seves, en una pel·lícula que transcorre a Astúries, on una de les coses més boniques és el parlar rural dels asturians. Ridícul i fals. He canviat de canal perquè he sentit vergonya, no de ser o parlar en català, sinó dels polítics que forcen rucades com aquesta.

EDUARD LÓPEZ LAFUENTE
Reus

LA RESPUESTA

Drets d'emissió limitats

En general, els espectadors poden veure les pel·lícules en versió original o doblada. *La torre de Suso*, però, és un film produït amb la participació de TVE. En aquests casos, TVC només pot emetre aquestes produccions en català, la llengua vehicular pròpia, ja que els drets de la versió castellana, en aquest cas l'original, es reserven per l'operador que emet en castellà a tot l'Estat, inclòs Catalunya. Els drets d'emissió d'aquestes pel·lícules estan limitats per dos factors: territori i llengua d'emissió. Per això, encara que es vulgui, tampoc no se'n pot oferir la versió castellana pel sistema dual, perquè se la reserva l'altre operador. Si no complíem aquestes condicions, no podríem oferir aquests films per TVC.

SUSANNA JIMÉNEZ
Cap de Coproduccions de TVC

de menos de medio kilómetro cuadrado, podría acoger sin riesgo una muchedumbre del 1 o 2 por ciento de la población de toda Alemania? Dios los juzgue.

No quisiéramos terminar sin recordar a Marta, una chica inteligente y con una notable capacidad para los idiomas que ha sido, por encima de todo, una joven tímida, alegre, optimista y, sobre

todo, bondadosa, capaz de escuchar los problemas de los demás y entregarse a ellos. Todo el mundo debe saber lo orgullosos que nos sentimos de ella y cuánto la queremos. ¡Quisiéramos que ella lo supiese! Nadie muere mientras es recordado, ayúdenos a mantener su recuerdo vivo.

FAUSTINO Y TINA
Padres de Marta Acosta

Ya en Sagrada Família

En referencia al reportaje "Barcino ya mira a la Sagrada Família" de Oscar Muñoz, publicado el 31/VIII/2010, me gustaría decir que un barcelonés enamorado de su ciudad y del arte que la caracteriza e ilumina se queda consternado por la amenaza real a la Sagrada Família, única en el mundo y patrimonio de la humanidad.

¿Son conscientes los técnicos, arquitectos, políticos, urbanistas, geólogos y los buenos ciudadanos de la tremenda responsabilidad que ya asoma a los cimientos de la gran catedral de Europa y del mundo, orgullo de Barcelona y de Catalunya? Dejo al superior magisterio de la razón esta inquietante pregunta.

FELIO VILARRUBIAS DARNA
Barcelona

Ambigüitats polítiques

Després de les vacances, més del mateix, però amb nous personatges. Tardor del 2010, Catalunya. S'albiren les eleccions al Parlament de Catalunya, i els partits comencem a moure fitxes. Com a teló de fons, la sentència del Constitucional sobre l'Estatut i el creixent clam a la independència de Catalunya.

El debat s'escalfa per moments, i aquells que viren per la secessió d'Espanya no es posen d'acord. Laporta, Carretero, Puigcercós..., una olla en ebullició. Malgrat tenir el mateix objectiu, els interessos d'uns i altres afloren, i comencen els problemes.

I a tot, com sempre, s'hi afegeix CiU, que també vol participar en el repartiment d'aquest gran pastís. Un dia diuen que sí, que la independència només serà possible amb CiU, al dia següent ho matisen i no queda tan clar. Mentrestant, mentre miren i no saben si ficar-se a l'olla, tenen fuites de personal insatisfet. Sembla poc probable que la Convergència de Jordi Pujol, de la qual tant se'n vanaglorien i tant enyoren, quedi en no res davant d'aquest pretès gir cap a la independència. Hi ha uns quants que juguen a ser independentistes. Ja s'ho faran!

M. ANTÒNIA VALLS
Granollers

LA FOTO DEL LECTOR

Obras, aceras y contenedores

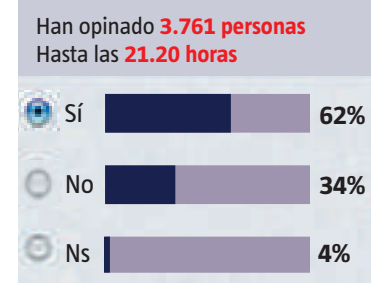
Joan Estany critica unas obras que se realizan en el paseo de Sant Gervasi: "Limiten la circulació de vehicles i, per això, els contenidors que hi havia a la calçada han estat situats a la vorera. Crec que hauria estat més assenyat posar-los temporalment en un altre indret i d'aquesta manera els vianants no haurien de passar, com podeu veure, fregant els contenidors i la paret".

Los lectores pueden enviar sus fotografías a cartas@lavanguardia.es. Es imprescindible que vayan firmadas con nombre y apellidos y debe constar la dirección, el teléfono y el DNI o el pasaporte. *La Vanguardia* se reserva el derecho de publicar aquellas que considere oportuno.

EL CONTADOR

¿La tuneladora del AVE puede afectar a la Sagrada Família?

LA PREGUNTA DE MAÑANA

¿Confía en que Israel y Palestina lleguen a algún acuerdo en el actual proceso de paz?

Vote en www.lavanguardia.es/encuestas enviando un mensaje al 25522 con la palabra VOTAR espacio 1, 2 ó 3, según sea la opción elegida Sí, No o Ns. Coste del mensaje 1,39 (IVA incluido)